

достойни, да го направятъ, хемъ трябва и да го носятъ.

А. Хубава работа! ами че ные сега голы ли да ходимъ?

М. Нъ, да неходимъ голы, ами да носимъ това, което самы можемъ да си направимъ, — и което имамы, па тогава ще имамы двойнѣ ползѣ: Хемъ като работимъ, отъ день на день ще станемъ по-мурафетли, и ще ни стига умътъ да си тъчемъ съкакво, — паричкыты, дѣто гы давали за тѣя чюжды работы, ще оставятъ на бащыты ни въ късийкыты, та ще можемъ по-скоро сичкы да носимъ едно врѣмя и наши, и хубавы, и ефтены такыва прѣмѣны.

А. Тамамъ баримъ-хычъ! — Да имашъ да зимашъ ты отъ нашыты рѣцѣ таквѣзи прѣмѣнѣ.

— Не ли тъчемъ? — Не ли предемъ? — Хубаво! хубаво! все шеякъ, все тъкано, — пакъ я! това, какво е дѣскаво, какво е шерено. — Ные го купихмы по 50 грошѣ лакътѣ, пѣкъ на тебѣ и 100, направи го дѣ! — истъчи го дѣ! — немойшь къ! — То го тъкѣтъ него сестро! на Абрикъ, че за туй е такво-хубаво. — Дея не ли си истъка сама казвашъ? — *язкъ салъ* за купринѣтъ! — пакъ тъкано, пакъ тъкано! — никакъ не свѣти.

М. Не свѣти зеръ, че не можемъ да го направимъ свѣгливо, пакъ и нещемъ да ся научимъ, както ти казахъ одѣвъ. Като работимъ, малко по-малко все напѣдъ ще вървимъ, и ще